

*Een heuse
heksenjacht*

Olivia Hill & Lizzie van
den Ham

Een heuse heksenjacht

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Olivia Hill & Lizzie van den Ham

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste uitgave oktober 2023

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1.

Maggie schopte de voordeur van haar oude, bijna uit elkaar vallende Victoriaanse *cottage* open terwijl ze twee uitpuilende tassen met boodschappen in haar armen liet balanceren. ‘Holly!’ riep ze. ‘Kun je even helpen?’

Geen antwoord. Waar hing haar nichtje uit? Moest ze niet al thuis zijn?

Maggie vloekte zachtjes toen een van de boodschappentassen wankelde, van haar onderarm schoof en vervolgens in de richting van de houten vloer van de gang begon te vallen.

In een flits mompelde ze: ‘Blijf.’

Even leek het hele universum zijn adem in te houden en toen hing de tas daar als bevroren in de lucht. De appels die op het punt stonden naar de grond te stuiten zweefden als planeten rond de zon, die verdacht veel op een bruine papieren zak leek.

Oh nee. Ze had het wéér gedaan – ze had magie gebruikt zonder er goed over na te denken. Holly zou vast boos zijn als ze erachter kwam.

Dan moest ze er maar voor zorgen dat dat niet gebeurde.

Maggie zette de andere boodschappentas op de grond, plukte toen de hangende voorwerpen uit de lucht die op het punt hadden gestaan naar beneden te storten, en legde ze allemaal op het tafeltje links van haar, naast een stapel ongeopende post en een sleutelbos.

Hé. Als die sleutels hier lagen, waar was Holly dan?

Hollllly!" schreeuwde ze nog een keer uit volle borst.

Nog steeds geen antwoord. Maggie fronste en voelde zich een beetje ongemakkelijk. Holly was nooit zo laat. Misschien had ze besloten in de garage te blijven om nog wat werk af te maken? Maar nee, dan had ze

EEN HEUSE HEKSENJACHT

Maggie er wel over geappt. Tenzij de accu van haar telefoon leeg was, natuurlijk.

Maggie zuchtte en voelde zich plotseling eenzaam. Sinds Holly twee maanden geleden bij haar was ingetrokken, was ze eraan gewend geraakt dat er iemand thuis was als ze klaar was met werken. De avonden waren niet langer eindeloze periodes die gevuld moesten worden met doelloos tv-kijken of eenzame wandelingen in het park. Haar nichtje had haar leven gevuld met vrolijkheid en warmte. En natuurlijk magie. Een vloek – of zegening, afhankelijk van hoe je de dingen bekeek.

Maggie keek de gang rond en zag het vertrouwde bloemetjesbehang en de vintage telefoon met draaischijf die van haar grootmoeder was geweest, maar niet meer werkte. Dat ding zag er gewoon leuk uit en mensen die voor het eerst op bezoek kwamen, waren altijd enthousiast over de telefoon omdat het voelde als een terugkeer naar het verleden. Maggie had de cottage van haar oma geërfd en ze was maar wat trots op dit huis.

Kreunend pakte Maggie de tweede zak boodschappen op en liep naar de keuken. Eerst het belangrijkste – dit spul moest de koelkast in.

Haar blik viel op Holly's vest, dat over een van de stoelen rond de eettafel was gehangen. Oké, nu was ze het zat. Ze moest haar nichtje nú bellen om uit te zoeken waar ze was.

Ze haalde haar mobiel uit haar broekzak en scrolde door haar contactenlijst terwijl ze nerveus een hand door haar rode haar haalde. Ze drukte op HOLLY en hoorde het gesprek direct naar de voicemail gaan.

Op dat moment hoorde ze een geamuseerd gegiechel van de andere kant van de keuken komen. Maggie draaide zich om en staarde naar de plek waar het geluid vandaan leek te komen. 'Wie is daar?' vroeg ze scherp.

'Oh mijn God, kun je me écht niet zien?' hoorde ze Holly uitroepen. 'Dit is geweldig!'

Maggie knipperde traag met haar ogen. Was Holly serieus? Had ze zichzelf onzichtbaar gemaakt door een soort spreuk uit te spreken?

'Ben je gek geworden?' siste ze. 'Laat jezelf zien!'

Holly's gelach vulde de keuken toen ze plotseling verscheen met een sprankelende blik in haar ogen.

‘Sorry, Mags,’ zei ze met een grijns. ‘Ik kon het niet laten om een grap met je uit te halen.’ Haar blauwe ogen glinsterden en haar korte, bruine haar stond alle kanten op, alsof de onzichtbaarheidsspreuk haar op de een of andere manier had geëlektrocuteerd.

Maggie rolde met haar ogen. Ze was opgelucht dat haar nichtje veilig en wel was. ‘Je gaf me een halve hartverzakking,’ mompelde ze, terwijl ze de glimlach probeerde te verbergen die aan haar mondhoeken trok. ‘Wat als er iets met je gebeurd was terwijl je nog onzichtbaar was?’

Maggies gedachten flitsten terug naar die ene keer dat zij en Holly allebei heel erg ziek waren geworden omdat ze te ver waren gegaan met het uitproberen van hun magie. *Alle energie die wordt verbruikt, moet ergens vandaan komen*, had het Boek der Magie op zolder hen geleerd. Het boek dat oma hen had nagelaten.

Holly’s uitdrukking verzachtte. ‘Ik weet het, het spijt me,’ zei ze verontschuldigend. ‘Ik wilde gewoon zien of de onzichtbaarheidsspreuk echt werkte. En kijk eens aan, hij werkte!’

Maggie schudde haar hoofd. Ze was nog steeds licht geïrriteerd, maar ook niet in staat om lang boos te

blijven op haar nichtje. ‘Je had op zijn minst een briefje of zo kunnen neerleggen,’ zei ze, terwijl ze naar de onaangeroerde stapel post op de gangtafel gebaarde.

Holly’s ogen werden groot. ‘Oh mijn god, dat was ik helemaal vergeten,’ flapte ze eruit. ‘We hebben net de energierekening ontvangen en die is niet best.’

‘Wat?’ Maggie’s hart sloeg een slag over.

Zij en Holly hadden allebei een leuke baan in het stadje Coutts, in Alberta, Canada. Maggie was verkoopster in een New Age boekwinkel en Holly was automonteur bij de *Extra Mile*, de garage even verderop. Hun salaris was echter niet zo hoog als ze zouden willen. Ze waren al bang geweest voor de energierekening, ook al was september niet de koudste maand die ze ooit hadden meegemaakt. Alles werd tenslotte duurder.

Holly rommelde door de stapel post en haalde er met een grimmig gezicht een witte envelop uit. ‘Het is drie keer zo hoog als normaal,’ zei ze en ze overhandigde hem aan Maggie.

Maggie voelde haar hart een slag overslaan toen ze het verschuldigde bedrag zag. ‘Hoe gaan we dit betalen?’ vroeg ze met plotselinge paniek. Ze hadden

EEN HEUSE HEKSENJACHT

het geld tot nu toe bij elkaar weten te schrapen, maar deze rekening zou diep in hun schamele spaargeld gaan snijden.

Holly haalde hulpeloos haar schouders op. ‘Ik weet het niet. We kunnen misschien een geldspreuk proberen?.’

Maggie snoof. ‘Yeah right, want die werken áltijd.’

Holly keek gekwetst. ‘Hé, ze hebben eerder wél gewerkt,’ zei ze verdedigend. ‘Weet je nog die keer dat we de welvaartspreuk deden en de boekwinkel zijn beste dag ooit had?’

Dat kon Maggie niet tegenspreken. De dag nadat ze de spreuk hadden uitgesproken, was de boekwinkel gevuld geweest met klanten en ze hadden hele massa’s mensen gehad die met een blij gezicht en tassen vol nieuwe boeken de deur uit waren gelopen. Aan de andere kant wist je nooit hoe dat soort spreuken uiteindelijk zouden uitpakken – of dat er ooit een terugslag zou komen. Zou het lot hen dan iets anders afnemen om voor de energie te compenseren?

‘We kunnen wel iets proberen,’ stemde ze met tegenzin in. ‘Ik bedoel, we moeten wel. Tenzij we de

rest van de maand Yum Yum noedels willen eten en dubbele diensten willen draaien tot Halloween.’

Holly knikte en keek Maggie dankbaar aan. ‘Precies. En zoals je net al zei, Halloween staat voor de deur. Ik bedoel, wat is er nou een betere tijd van het jaar om wat magie te praktiseren?’

Maggie zuchtte en voelde het gewicht van de wereld op haar schouders drukken. Ze moesten iets doen, en snel ook. Maar wat voor spreuk konden ze gebruiken om zóveel geld ineens te verdienen, vooral als ze helemaal geen extra geld hadden om mee te beginnen? Je moest iets hebben om er meer van te maken.

Terwijl ze de boodschappen in de koelkast en voorraadkast opruimden, voelde Maggie zich ongemakkelijk. Ze hadden al vaker op magie vertrouwd om uit moeilijke situaties te komen, maar wat als het deze keer niet zou werken?

Alsof ze Maggies gedachten had gelezen, stak Holly een hand naar haar toe en pakte de hare. ‘We komen er wel uit,’ zei ze vastbesloten. ‘Het lukt ons altijd.’

Maggie kneep als antwoord even in Holly’s hand en voelde een sprankje hoop opvlammen. Misschien zouden ze er inderdaad wel uitkomen. Misschien

EEN HEUSE HEKSENJACHT

zouden ze een oplossing vinden waarbij ze hun ziel niet aan de duivel hoefden te verkopen of een lening met een belachelijke rente hoefden af te sluiten.

Maar nu moesten ze de boodschappen uitzoeken, de rekening al deels betalen en hun leven leiden. Magie of geen magie, ze deden het samen. Voor Maggie voelde het niet alsof zij en Holly pas kort geleden naar elkaar toe waren gegroeid. Magie had daarvoor gezorgd. Die had hen op een unieke wijze met elkaar verbonden.

2.

Zonder nog een woord te zeggen hing Sheriff Sam Yellowhorse de telefoon op. *Alweer een melding van vandalisme.* Hij zuchtte diep en leunde achterover in zijn lederen bureaustoel. Het was al de zoveelste keer dat het prikkeldraad dat op de grens van de VS en Canada stond kapotgeknipt was. Wat bezielde mensen toch? De grens was 8891 kilometer lang; moesten ze nu echt elke keer het stukje slopen dat in zijn gebied viel? Konden ze dat niet een eindje verderop gaan doen? Ergens bij Del Bonita ofzo? Ergens waar hij geen kwade boeren aan de telefoon kreeg omdat hun vee het gras in

EEN HEUSE HEKSENJACHT

Canada lekkerder leek te vinden dan dat in Amerika? En dat terwijl het stadje dat hij moest beschermen Sweetgrass heette... ‘De ironie...’ mompelde hij en hij strekte zijn armen boven zich uit, wat de spieren in zijn stijve schouders heerlijk oprekte.

‘Ik ga maar weer eens bij Jack McBride kijken.’ Hij stond op en schoof zijn stoel aan tot de rugleuning ervan tegen de rand van zijn bureau drukte. Zo had hij het het liefste; netjes recht en strak. Hij keurde de stapeltjes papier op zijn bureau, gewoon om er zeker van te zijn dat ze allemaal recht lagen, en keek zijn *deputy* Ronny toen aan. ‘Heb je wat te doen?’

Ronny haalde zijn schouders op. ‘Een soort van; ik ben bezig met wat papierwerk. Onze hippievriend Marley en zijn vriendinnetje Blossom uit Coutts probeerden weer een paar zakken wiet de grens over te smokkelen. Heerlijk Canadees goud.’

Sam lachte kort. ‘Die twee leren het echt nooit. Waar hadden ze het deze keer verstoppt?’

‘Geloof me, dat wil je niet weten.’ Ronny lachte ook en klikte het bestand op zijn pc toen weg. ‘Wil je dat ik meega?’

Sam knikte. ‘Graag, want je weet hoe Jack kan doen. Ik heb daar echt even geen zin in vandaag.’

‘Die man verwacht gewoon dat jij de hele nacht met je paard op de top van een berg gaat staan om de wacht te houden.’ Ronny stond op van zijn stoel en liet hem tot grote ergernis van Sam scheef voor zijn bureau achter. Sam gaf het ding daarom zelf maar een duwtje, terwijl zijn deputy zich klaarmaakte om met hem mee te gaan. ‘Ik denk ook dat hij erbij fantaseert dat je niets meer dan een lendendoekje draagt terwijl de wind met je lange lokken speelt.’

Sam schudde lachend zijn hoofd. ‘Ja, ja zo kan het wel weer.’ Het was niet de eerste keer dat Ronny grapjes maakte over zijn Native Amerikaanse afkomst, vooral niet in combinatie met Jack McBride. Van Ronny kon hij het hebben, maar de oude boer kon nogal gemeen racistisch uit de hoek komen. Sam trok zijn jas aan en zorgde ervoor dat hij alles aan zijn riem had hangen: een walkietalkie, een knuppel, een paar handboeien en een leeg pistoolholster. Hij liep niet graag met zijn wapen rond, maar hij moest het bij elke melding meenemen, dus hij liep samen met Ronny naar de wapenkluis en haalde hun wapens eruit.

EEN HEUSE HEKSENJACHT

‘Maak je geen zorgen.’ Ronny stopte zijn wapen in zijn holster en klopte erop. ‘Ik bescherm je wel.’

Al hoofdschuddend stopte Sam zijn eigen wapen in zijn holster en sloot de kluis toen weer. ‘Ik zal niemand iets vertellen als je het kwijt maakt.’

Ronny maakte een wapen van zijn hand door zijn wijsvinger uit te steken en strekte zijn arm voor zich uit. *‘Hands up, McBride. You have to be silent and have no rights whatsoever. Anything you say will definitely be used against you...’*

Sam rolde met zijn ogen, ondanks dat hij er best een beetje om moest lachen. Natuurlijk mochten ze niemand kwijt maken, maar hij zou Jack niet missen als hij toch ineens weg was. Die man gaf hem er elke keer persoonlijk de schuld van dat zijn prikkeldraad kapot was. Alsof hij midden in de nacht de tijd en zin had helemaal naar zijn weiland te rijden om de boel te saboteren... Het telefoontje dat hij net van hem had gekregen, was dan ook allesbehalve vriendelijk geweest.

‘Ben je klaar?’ Ronny had zijn denkbeeldige wapen in zijn holster gestoken en wandelde achteruit bij hem vandaan.

Sam volgde hem met de nodige tegenzin. ‘Yep.’ Hij opende de deur van het kleine bureau en stapte naar buiten. Een frisse wind waaide langs hem heen en de grijze lucht boven hem voorspelde niet veel goeds. Sam kon de vinger er nog niet op leggen, maar er hing iets in de lucht. Iets anders dan slecht weer. Hij voelde het.

Ronny stapte een paar meter verderop al in de wit met groene dienstwagen, waar hij, als hij eenmaal zat, zijn telefoon uit zijn zak zou halen en filmpjes zou kijken tot ze op de bestemming aan zouden komen. Sam vervloekte mobiele telefoons. Zelf deed hij dan ook weinig met de zijne. Bellen, sms-en en soms wat opzoeken op Google, daar bleef het bij. Als hij filmpjes wilde kijken, zette hij de tv wel aan.

Met een paar flinke passen liep hij ook naar de wagen, terwijl hij de lucht nog even in de gaten hield.

Zonder er nog al te veel over na te denken, liet hij zich op de bestuurdersstoel van de wagen zakken en klikte zijn gordel vast. Daarna pakte hij de telefoon van Ronny uit zijn handen en gooide het ding met een boogje op de achterbank. ‘Die heb je niet nodig.’

Ronny zuchtte geïrriteerd. ‘Partypooper.’

EEN HEUSE HEKSENJACHT

‘Kijk naar buiten,’ zei Sam. ‘Kijk naar de lucht en de wolken, die vertellen je meer dan die influencer op je telefoon.’

Ronny boog een stukje voorover en staarde door de voorruit naar de lucht. ‘Alles wat ik zie is grijs.’

‘Precies.’ Sam startte de wagen en reed achteruit van de parkeerplaats af. Hij wist dat Ronny zichzelf de hersenen nu brak omdat hij probeerde te bedenken wat Sam bedoeld had en dat was amuserend genoeg. De lucht was inderdaad grijs en meer was er niet. Het enige wat je eruit op kon maken, was dat het zou gaan regenen. Hij liet hem echter in de waan dat er meer was.

Ze reden Sweetgrass uit en sloegen na een paar kilometer rechtsaf een onverhard pad op. De boerderij van McBride lag net buiten het stadje; zijn enorme weilanden lagen echter tegen de Canadese grens aan en waren doorgaans niet met de auto bereikbaar. Hij hoopte dan ook maar dat Jack hem niet wéér kilometers lang door het weiland zou laten ploeteren om naar een doorgeknipt draadje te kijken.

Niet veel later parkeerde Sam de wagen en stapten ze samen uit. ‘Succes,’ zei Ronny, die de hele rit naar de lucht had zitten staren.

‘Ja, bedankt.’ Sam rechtte zijn rug en zette zijn hoed op, die hij van de achterbank gepakt had. ‘Laten we maar eens gaan kijken hoe chagrijnig hij echt is vandaag.’

Hij klopte aan bij de boerderij en wachtte tot er iemand open zou doen.

‘Zijn jullie daar eindelijk?’ Jack McBride deed niet aan goedendag, hij kwam liever meteen ter zake.

Sam reageerde daar niet op. Het telefoontje was letterlijk een kleine twintig minuten geleden geweest, dus zo lang had hij echt niet hoeven wachten. ‘Hallo, Jack. Heb je al je koeien al terug?’

Jack gromde een beetje. ‘Ja, maar ik moest er wel de grens voor over.’

Hij zou de man kunnen arresteren voor het illegaal oversteken van de grens, maar dat deed hij maar niet. Hij was allang blij dat hij zelf niet op koeienjacht hoefde. ‘Je weet dat dat in dit geval geen probleem is. Al wil ik wel dat je het me vantevoren meldt de volgende keer. Gewoon, om problemen te voorkomen.’

‘Problemen?’ Jack liep rood aan en zijn stem werd steeds luider. ‘Waag het eens mij in de problemen te laten komen omdat jij je werk niet doet!’